

Om laken te drogen

Waar komt de naam Lombardsteeg vandaan? Waarom heeft Leiden een Schagensteeg? Wie woonde er in de Bouwelouwensteeg? Waar heeft de Spijkerboorsteeg zijn naam aan te danken? Hoeveel Molenstegen waren er vroeger in Leiden? Op deze en andere priemende vragen geeft de historische serie Langs Leidse Stegen een antwoord. Vandaag: de Raamsteeg.

De Raamsteeg loopt van de Korevaarstraat naar de Doezastraat. Het deel van de steeg aan de parkeerplaats tussen de Korevaarstraat en de Garenmarkt heette vroeger de Korte Raamsteeg, het deel van de Garenmarkt naar de Doezastraat werd de Lange Raamsteeg genoemd. Een reeks paaltjes ter hoogte van de Garenmarkt maakt dat beide delen van de steeg in elk geval voor auto's niet meer met elkaar verbonden zijn.

De steeg biedt een scala aan mogelijkheden: er zijn winkels, woonhuizen en appartementencomplexen, er is horeca en zelfs een kinderdagverblijf op de hoek met de Doezastraat. In het imposante gebouw op nummer twee was lange tijd het Nationaal Natuurhistorisch Museum gevestigd, dat sinds 1999 onder de naam Naturalis aan de Darwinweg gehuisvest is.

In 1386 kreeg Leiden toestemming van de graaf van Holland om de stad vanaf het Rapenburg naar buiten toe uit te breiden. In 1390 begon men daarom met het graven van een nieuwe stadsgracht, de Witte en de Zoeterwoudse Singel, en de strook land tussen het Rapenburg en deze singel werd bij de stad getrokken. Een groot deel van dit 'nieuwe land' was open grasland zonder bebouwing, ook wel 'hoeve' genoemd. Dit land werd bestemd voor de lakenindustrie. Er werden lange rijen houten ramen opgesteld waarop de Leidse lakens werden gespannen om op te rekken en te drogen in de zon.

Deze ramen, waarnaar de Raamsteeg genoemd is, waren eigendom van de stad en konden door de lakenwerkers gehuurd worden. Het terrein waarop de ramen geplaatst waren, werd het raamland genoemd, maar ook oorspronkelijke aanduidingen als 'Oude Hoeve' en hoeftland bleven in gebruik. De parallel aan de Raamsteeg lopende Hoefstraat

herinnert hier nog steeds aan. Om diefstal en beschadiging van de lakens te voorkomen werd het raamland ommuurd en hielden speciaal aangestelde raamwachters dag en nacht toezicht.

Hoewel er bij de veertiende-eeuwse stadsuitbreiding een flink stuk land was bijgekomen, was er een voortdurend gebrek aan droogramen in Leiden. In de loop van de vijftiende eeuw besloot het stadsbestuur om een deel van de stadsmuur af te breken en op de daardoor beter bereikbare stadswallen extra ramen te plaatsen. Toen in 1482 de strijd tussen Hoeken en Kabeljauwen weer eens oplaaidde en er oorlog dreigde, moest de muur snel weer worden opgebouwd. Ook andere plaatsen in de stad werden ingericht voor het opspannen en drogen van lakens, bijvoorbeeld de huidige Sterrenwacht en het voormalige slachthuisterrein bij de Marsingel, waar de nabijgelegen Raamstraat ons eveneens herinnert aan de tijd dat Leiden een grote naam was in de lakenindustrie.

TANNEKE SCHOONHEIM

Dr. Schoonheim werkt op Instituut voor Nederlandse Lexicologie in Leiden.
Reageren: tanneke.schoonheim@inl.nl

